

VI. RÉSZ

24 ÓRA EGY ISMERETLEN TÁJON

UTAZÁS

Egész nap a hegyeket róttuk, síksági embernek, nem mondom, komor látvány. Végül (a szoroson keresztül) kiértünk a pusztára. Fa, bokor, vagy egyéb jel sehol sem volt a szemiotikusok legnagyobb kétségbeesésére, és a miénkre. Közönyösen zötyögtünk a delizsánszban, az eligazodást – bár elég hihetetlennek tűnt – némiképpen mégiscsak a horizont segítette. Az útitársakat alaposan kifárasztotta az utazás: agyukban mint kőgombócokat forgatták nehéz álmaikat és nyögtek. Ez a hang egybesimult az éjszaka megbonthatatlan állományából kiváló zörejszilánkokkal. A sötét a maga kiáltó dallamait faragta (önnön mulattatására), és mint komor kígyó a farkával, eljátszott ezzel a partitúrával. Nem laktam volna ezzel a hanggal egy szobában.

Az otthoniakra gondoltam: kedvesem arca egy pillanatig hozzám rebbent, s megmaradt tudatomban, mint fészken a megtérő vándormadár. Majd, mint aki tavaszi éjszakára ablakot nyit, úgy

éreztem: szétszakadok, ha magamhoz engedem
a hazám összes mágneseit. Aztán azzal
próbálkoztam, hogy
érzékeimmel kitapogassam a horizontot, persze csak
arra érezhettem, amerre a lovak kitartó dübörgése
irányult. KINÉZTEM – a kocsis aludt a bakon
(útitársaim is). MEGÁLLTUNK – mintegy
félálomban hallottam: MERRE INDULJUNK –
így tanakodtak a lovak,
s aztán (amint egyébként előre látható volt) a
postakocsi Dél felé fordult. Rövid habozás után,
sebes vágásban továbbhaladt.

A TÁRGYAK EMLÉKEZETE

A fák mutatóujja,
a póznák lecsenkolt botkeze,
majd az utak szélére ültetett jelek:

tavak, tengerek,
a Föld Szemérmének Óriáspórusai,
kidőfhetetlen szemek.

Az ég Kékmadarának
beláthatatlan szárnya alatt
lopakodó rókaszín alkonyat.

A tudat vasfüggönyét zilálja szét
támadó újszülöttünk: A HAJNAL –
sötétünk testén zsírpecsét.

AIR POLLUTION

Menjünk kövezni,
a reggel hideg rengeteg,
és már nyakunkon az éjszaka
emez újabb változata,
már nyakunkon a lóarcú ebek,
négykezeset játszanak közongorákon.

A jelek alatt kuporogni,
a konga finoman kopog,
zizeg a kürtök sápadt érce
és halkan pengenek a lécdobok. Ebben
a csatazajban ma végre megtudtuk,
hogy különböző öreg halászok
ezután csak csikóhalakat merhetnek
a zaccos tenger vitriolos vizéből,
meg hogy újabb Quasimodóknak vaskos
harangkötelek
helyett vékony csengettyűzsinórok jutnak a jövőben
és az éjjeli őrzérek feladata a vártán való
bóbiskolás lesz. Bizonyára tiszteletbeli feladat.
Tehát az action gratuite minden emberileg
lehetséges változata kimerített,
ezt pedig hatalmasan:
engedmény és eredmény nélkül megértettük.
Minden rendben volt: a tudatsipolyokon
nem tört át sikoly.
Mégis: miért a Tharsziszba menők arcának kókadt
szomorúsága?

Kövezni mennek,
a reggel hideg rengeteg,
nyomunkban csaholnak
és víg kuplékat énekelnek
a lóarcú ebek.

BIRTOKAINKÉRT A CSÍRA-KERTEKEN

Ami az enyém, úgy az, hogy mindig
tied lehet.
Így minden hozzád tartozó enyém.
Lelkes madarak röpködnek hideg földek ölén.

A mágusok: –
virágtalan virágárosok.
Van, aki hőlégsugárral oszlat ködöt. –
A ködben lépők az örködök.

A semmi senkié,
minden mindenkié lehet.
Építenünk kell, sárból is,
alabástrom hóembereket.

KLAUS SCHULZE UTOLSÓ KONCERTJE

Taps ropog, mint a jégverés
vagy gépfegyversorozat –

túléli a nyolc Moog-üteg
és K. Schulze szegény lelke? –
Hát a hallgató, aki
a lángokban a mély ős hangjegymadarainak
támadását
a hallomás után kiheverte?

A HANG ÉS A ZÁTONY

.....
vagy tán Métszed keresed, ki isteni parancsot
és jót-rosszat megsúgna mindig néked belülről?
Ó, nem arra termettél te, hogy nyugodt szavakat
várj az Értelem első asszonyától,
hanem hogy nyugtalan utadon, minden gát ellen
és olykor akaratlan is keresd fényes igazságod,
Gorgó se riasszon, míg fiatal vagy,
s érceli hangon bírod kürtöd megfújni!
Gyenge öregként is így zengi egykor akaratod –
„fölperzselni fejét a szörnynek”.

ESZMÉLET

Vagyok, a csendből fényre hív a vágyam,
ezt jelentem, s hogy felkölt értelmem már,
míg a hosszú álom partjainál álltam.
Gazda, benned ért s most utasára vár.

Ahogy megjöttem, magam megmutattam,
mezőimben, mint új szikra, fellobog
egy rád szegzett szem, a hevítő katlan:
légy moha, ne szikla; baráti torok

kedves parancsa virrassza hajnalom,
ha nincs napfelkelte s nincs, ami éj
ellen kelve friss bánatom elverje.

Gazda, ne legyek új versőrlő malom,
mi csak termel szorgosan, s napja kevély
kínja mutatja: ember közt nincs helye.

HUNYÓCSKA

Ki bújik, ki lapul? –
a gyerek-ősiskolában
fű töri be a frontnadrágot.
Győzni tanul,
aki nincsen,
és aki ott állt,
ahol *nem állt ott.*

DIS CONTINUO

Az első szó

Két kezed nézed: megszámolható,
hogy hányszor újrakezded,
hányfele darabolódik
az egyetlen kezdet.

Világosság

Csizmával, kerékaggyal törték,
a hernyótalpak beköpték,
eke szabdalta
és lábak ollója az anyaföldet –
egyre sebesebb.
Hajolj hát rá, mert te örökölted.

Meggyilkolt költők emléke

Hozzád ér minden vers: menekült,
a költő fegyvertelen,
barátod karját markolod –
ki mondaná meg, mi pusztult el ott,
mi kiabált észak-talan-délen
a bitangság ütegei ellen,
fogcsikorgatva ott,
a jelképek és a halál zárótüzében.

A lány és a folyó

Ki lüktethet így önmaga testében,
ily hallhatatlanul ki csobog –
üvegmerev, mint a folyó arca,
nem bántják napfoltok, nehéz borok.